

BRA TRSTV 9

EVANGELICKÝ ČASOPIS PRO MLÁDEŽ roč. 51/2010

PRÁSKNOUT, ČI NEPRÁSKNOUT? ..?

ČLOVĚK NEVÍ, CO JE LEPŠÍ BÝT, ČI NEMÍT
ČAS NA PRAVDU??? ZA VŠECHNY POKLADY SVĚTA

Úvodník: Prásknout, či neprásknout?	Marie Medková	2
Uzdravení jako metafora odpuštění	Magdalena Ondrová	4
Prásknout, či neprásknout?		
• Čas na pravdu ???	Gabriela Horáková	5
• Za všechny poklady světa	Marek P. Lukášek	6
• Člověk neví, co je lepší; rozhovor	starší sourozenec	7
SEM přináší nové možnosti i do Tvého života	Miki Erdinger	10
Co vzala voda; Projekty Diakonie	Martin Balcar	12
E-bulvy	mgtm	17
Na cestování mě baví cestovat; rozhovor s D. Freitingerem	Ester Hubená	18
Náboženství a válka ve znamení kalicha	Barbara Kučerová	19
Vztah jako vinylová deska; duchovní povzbuzeníčka	Marie Medková	20
Vytáhnout paty aneb Heidelberg	Michael Pfann	21
Když si děda....: Být, či nemít	Alžběta Matějovská	22
Kalichovka	Marie Medková	22
Gilead; recenze	Marie Medková	24
Zhmotnění hlasu lidu; recenze	Ester Hubená	25
An American's view: Relationships	Barb Iverson	24
Všimli jsme si	Olcha Richterová	26
Informatorium evangelicorum		27

Autor obálky: Poldislaf
Ilustrace str. 3: Daniela Toulová

PRÁSKNOUT, ČI NEPRÁSKNOUT?

Marie Medková

Už to slovo je hanlivé - „prásknout“ nebo „práskač“. Ten, kdo poví, co ví, aniž by to „práskaná“ osoba chtěla říct sama. Tenhle provokativní název redakce vybrala záměrně. Ona jsou totiž tajemství, u nichž tohle ano či ne není tak jednoznačné.

Tajemství, které se nevztahuje jen na jednu osobu, ale na síť vztahů. Tajemství, které držené pod pokličkou

škodí. Tajemství, které mě dusí. Co je pro jednoho nezajímavá věc, druhého může utrápit až k žaludečním vředům. I hůř.

Jak pracovat s tajemstvím, které je mé?
Jak pracovat s tajemstvím, které se mě dotýká, ale závisí na někom jiném?
Jak pracovat s tajemstvím někoho jiného, které znám?

Přeji pěkné podzimní čtení. ■

ADLIT - USA
① Early American literature

nebudu přece práskač...

UZDRAVENÍ JAKO METAFORA ODPUŠTĚNÍ

Magdalena Ondrová

4. část , Mk 2,1-12

Příběh o uzdravení ochrnutého je posledním příběhem našeho zamyšlení nad odpuštěním. Ochrnutého k Ježíši přinášejí čtyři přátelé. Mohli ho jistě složit před domem a bez výčitek si říci: „*Udělalí jsme dost.*“ Ale oni prorazili díru do střechy a spustili jej na nosítkách přímo před Ježíšem. Hlavním aktérem v tomto příběhu není nemocný, ale jeho zdraví přátelé, kteří byli ochotni jednat nekorektně. Riskovali společenské pohoršení, jenom proto, aby svého ochrnutého druhá přistrčili k uzdravení.

Nevíme, co chtěl či nechtěl ochrnutý člověk. Ale víme, že jeho čtyři přátelé se s jeho stavem nechtěli smířit. Nemohli mu sami pomoci, nemohli ho sami uzdravit, nemohli za něj učinit krok, který učinil v předchozím příběhu malomocný. Nemohli ho ani k takovému kroku přinutit. Mohli ho pouze vzít i s jeho lůžkem, s jeho břemenem a k Ježíši přinést. „*Když Ježíš viděl jejich víru, řekl nemocnému: ‚Synu, odpouštějí se ti hříchy.‘*“

Každý jistě zná bezmoc, již člověk zažívá, když vidí trápení svých bližních a nemůže jim pomoci. I když možná dokážeme v takových chvílích lépe než postižený nahlédnout nějaký způsob řešení, víc než poradit nemůžeme. Nemůžeme řešit problémy za druhé. Na dnešním příběhu však vidíme, že touha přiblížit bližního k uzdravení, přiblížit ho ke Kristu, může znamenat dost.

Radost z odpuštění je však provázena nevolí zákoníků. Dosud Ježíš vzbuzoval obdiv. Nyní budí i nevoli. Je zvláštní, že se nikdo nepohoršuje nad rozbitou střechou, ale nad tím, že Ježíš odpouští hříchy. A jak Ježíš reaguje? „*Jak to, že tak uvažujete? Je snadnější říci ochrnutému: ‚Odpouštějí se ti hříchy, anebo říci: ‚Vstaň, vezmi své lože a chod‘?‘*“ Tím ale na otázku zákoníků vůbec neodpovídá. Co tedy sleduje?

Ochrnutý člověk je pro zákoníky hříšník a jeho nemoc trestem za hřích. Čekají od něj

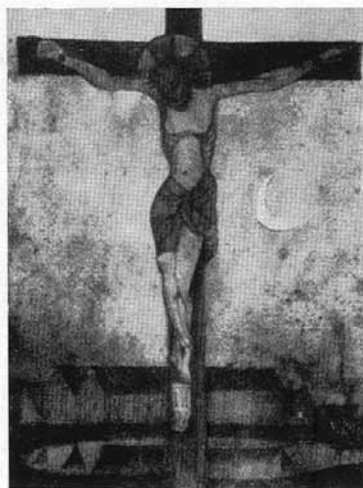
tedy pokání, jak předepisuje zákon, splnění jistých podmínek, za kterých mu Bůh odpustí.

Naproti tomu čtyři přátelé vidí trápení svého bližního a chtějí, aby se jeho situace změnila.

A Ježíš? V první řadě nazývá hříšníka synem: „*Není důležité, že jsi hříšník, tak jak to vidí zákoníci. Mnohem důležitější je, že i ty patříš Bohu, jako syn patří otci, tak jak to vidí tví přátelé.*“

Ježíšova reakce je spíše než odpovědí poukazem na různé způsoby uvažování. Je poukazem na to, že Ježíš řeší zcela jiný problém než zákoníci. „*Je snadnější diskutovat o tom, kdo si může za své nemoci a kdo a za jakých podmínek může hříšníkům odpouštět, nebo je snadnější vidět v hříšníkovi bližního a pomoci mu vynést jeho břemeno na světlo?‘*“ Ježíš namísto diskuse a uspokojivé odpovědi pro zákoníky realizuje odpuštění.

Dnešní příběh nám tedy odkrývá další roviny související s uzdravováním jakožto odpuštěním. Jednak jsme mohli vidět, že je možné přiblížit bližnímu možnost uzdravení, pokud v něm vidíme v první řadě bratra, nikoli hříšníka, a pokud jsme ochotni mu pomoci nést jeho břemeno, i když se tím třeba společensky znemožníme. Dále se nám ukazuje skutečnost, že uzdravení, vyžaduje od člověka ochotu měnit způsob uvažování a úhel pohledu na sebe, svého bližního i na Boha. A nakonec vidíme, že odpuštění neznamená, že vina přestane existovat. Vina nezmizí, ale přestane člověka ochromovat a držet ho v pasti. Ochrnutý člověk „*vstal, vzal své lože a vyšel před očima všech.*“ ■

F. Tichý, Corpus, 1940

ČAS NA PRAVDU ???

Gabriela Horáková

Patnáctiletý brácha, který začal experimentovat s drogami. Kamarád, který si začal vydělávat tím, že drogy prodává. Rodič, který je nevěrný partnerovi. Blízký příbuzný, který onemocněl zhoubnou nemocí a nepřeje si, aby to ostatní věděli. A vy o tom všem víte. Znáte pravdu, pravý stav věci a stojíte před rozhodnutím, jestli tu pravdu máte sdělit někomu dalšímu. Máte právo, jste oprávněni říkat o druhých to, co oni sami říct nechtějí?

Pravda – zjednodušeně řečeno (vzdělání páni filosofové prominou) – znamená ve svém prapůvodním smyslu „odkrytost“. Když se o někom řekne, že „žije pravdivě“, tak tomu rozumím tak, že žije s „odkrytými kartami“, neblafuje, nepodvádí druhé ani sebe falešnými esy v rukávu. (Tehle příměr, pravda, kulhá na obě nohy, protože v reálu se s odkrytými kartami hrát nedá. Ale řekněme, že „odkrytá hra“ znamená hrát s tím, co člověk dostane do ruky, na férovku).

Takže když se vrátíme k onomu rozhodnutí – můžete odkrýt před druhými, že váš spoluhráč, tedy kamarád, rodič, sourozenec, příbuzný schovává karty pod stůl a druhým i sám sobě škodí?

Myslím si, že za určitých okolností můžete. Když vidíte, že hra třeba s drogami, alkoholem nebo výherním automatem, kterou váš kamarád nebo sourozenec rozjel, překročila hranici experimentu a brzy se vymkne kontrole. Vyčerpali jste své možnosti probrat všechno mezi čtyřma očima, vidíte, že druhý začíná blafovat a že má našlápnuto k totální prohře. Přibrat co nejdříve do řešení další – rodiče, přátele, odborníky, může pomoci. I když v případech všech možných závislostí nakonec zůstává na samotném závislákovi, jestli bude mít dost motivace, aby se svým otroctvím skoncoval. A tady je spousta prostoru pro pravdivý, otevřený, upřímný vztah,

ve kterém toho druhého podržíte, podpoříte, povzbudíte, zdravě mu vynadáte, snad i osolíte špetkou černého humoru a jedete zase znova – podržíte, podpoříte, povzbudíte...

A pak jsou, myslím, určité situace, kdy člověk právo odkrýt pravdu o druhém nemá. Nevěra rodiče nebo kamaráda, nemocný příbuzný... to je jen pár příkladů situací, které jsou těžké, bolestné, znejišťující, pobuřující. A které mají tolik souvislostí, že je mnohdy neumíme dohlédnout. Motivům a důvodům jednotlivých aktérů často nejsme schopni zvnějšku porozumět. V lidských vztazích se těžko hledá jednoznačná odpověď na pilátovskou otázku „Co je pravda“.

Možná se najde příležitost s dotyčným o celé věci mluvit – a pak spíše než vynášet soudy a hledat za druhého řešení, může být lepší mluvit o sobě, o tom, co nás na celé situaci znejišťuje, čemu nerozumíme, co nám nahání strach, co náš štve. Nakonec nám ale stejně asi nezbude nic jiného, než nechat na druhém, aby se sám rozhodl za jakých okolností a kdy hru otevře a karty vyloží. A než se tak stane, tak ten, kdo o všem ví (nebo si myslí, že ví o všem), bude muset unést tajemství. Což není nic jednoduchého, protože pracovat s tajemstvím nás většinou nikdo neučil. Unést tajemství není to samé jako druhého krýt a stát se spolupachatelem. Unést tajemství znamená (v souvislostech, o kterých mluvíme) ustoupit stranou a dát druhému prostor, aby se sám chopil zodpovědnosti za svůj život a své vztahy.

Neexistuje pravidlo, které by nám jasně řeklo, kdy o druhých pravdu vyslovit a kdy mlčet. Když nejde o život, pak můj osobní názor je, že méně znamená více. Méně mluvit o tom, jak to s druhými „opravdu“ je, může nakonec znamenat nahlédnout jejich situaci v širším pohledu a více porozumět. ■

PROČ?

Protože je to dobrá, Bohu libá a velmi užitečná věc (Jk 5,16). Martin Luther si ji ve své době nemohl vynachválit: „Tajnou zpověď si nedám od nikoho vzít a nedal bych ji za všechny poklady světa, neboť vím, kolik síly a útěchy mi dala. Byl bych už dávno přemožen a zardoušen ďáblem, kdybych ji neměl...“. Podobně i čeští utrakvisté společně s Bratřími ve své paměťhodné konfesi píší: „O zpovědi a rozhrěšování smýšlíme, že v církvi má být vyznání hříchů a jich rozhrěšování, ač vyčítání všech hříchů při zpovědi není možné ani potřebné... Při zpovědi mají lidem od služebníků církevních spasitelná a potěšitelná z Písem svatých naučení udělována být, aby lidská svědomí hříchy stížená a zákonem Božím přestrašená mohla ze slova Božího potěšení docházeti.“ Občas prostě přijdou chvíle, kdy se stydím sám za sebe, stydím se před Bohem a stydím se před sebou. Tohle je něco, co se nedá „vyřídit“ v soukromé modlitbě, natož pak při nedělní bohoslužbě. Samozřejmě že i při ní mohu a mám myslet na svá provinění, nesplněné úkoly... Ale ruku na srdce: dá se to stihnout během dvou minut? V kostele plném lidí? Ano, jsem křesťan, ospravedlněný a spasený. Ale zároveň jsem hříšník – strašná, a přece nevyhnutelná věc! Tak proč 99% evangelíků o zpovědi nic neví? Proč o ní nic hezkého neuměli říci naši duchovní, kteří nás vychovávali? Snad jim připadala „příliš katolická“. Snad s ní měli špatné zkušenosti, když někdo nedržel jazyk za zuby. Když někdo zneužil svěřené důvěry. Kdo ví. Ale časy se mění. Synod nedávne návrhy Libereckého seniorátu na obnovu evangelické zpovědi přijal.

JAK?

U nás evangelíků nikdo do dřevěné „boudy“ – skříňové zpovědnice – nemusí. Mluví se mezi čtyřma očima, tváří v tvář. Na faře nebo na jiném místě, kde je klid. Se svým duchovním, ke kterému mám důvěru. S tím, kdo si

na mě udělá čas, vypne na hodinu telefon a unese všechnu mou tíhu. Protože tohle je jeho poslání. Naslouchat, co říkám. Modlit se se mnou. Číst se mnou Písmo. Zvěstovat mi evangelium Boží laskavosti a odpuštění. Mně osobně. Nepotřebuji k tomu maturitu ani občanský průkaz. Více na: www.evangelnet.cz/files/1507-zpoved_polit.pdf.

KDY?

Když už to nemohu vydržet. Když už nemám za kým jít. Když na svou vinu nestačím sám. Někomu se to přihodí jednou za život. Jinému jednou za rok. A další cítí silnou potřebu udělat si pořádek ve své duši před Vánoci nebo Velikonoci. Vždyť k tomu a ne k hladování byla vymyšlena postní doba.

KÝM?

Kalvín napsal, že zpověď může poskytovat v zásadě kdokoli. Ale že se k tomuto zvláštnímu úkolu přece jen hodí určití lidé: „K tomu se jeví jako vhodní zvláště pastoři (...). To, že jsou vhodnější než jiní, říkám proto, že skrze své zaměstnání byli ke své službě povoláni Bohem, abychom jejich ústy byli poučováni, jak tlumit hříchy, a také z jejich úst přijímali útěchu odpuštění. Úřad vzájemného povzbuzování a napomínání byl sice uložen všem křesťanům, ale služebníkům Slova byl přikázán zvláštním způsobem...“. Dodávám: jakkoli evangeličtí teologové i zde drží zásadu všeobecného kněžství, neumím si představit, že své průsvihy svěřují komukoli. Zachovávaní mlčenlivosti není uloženo v církvi všem, nýbrž jen farářům a presbyterům. Osobní rada na závěr: nejlepší kamarád se za zpovědníka opravdu nehodí.

A ještě mimochodem: kromě liturgického odboru SR, kde diskuse na toto téma už skončila (texty přijal synod), se zpověď nyní čerstvě a z jiného úhlu pohledu zabývá komise pro kaplanskou nemocniční službu. ■

ČLOVĚK NEVÍ, CO JE LEPŠÍ

rozhovor se starším sourozencem

Snažila ses někdy „vychovávat“ své sourozence a jak, nebo jsi byla spíš „vychovávána“ jimi?

Určitě jsem se snažila. Řekla bych, že to dělají v určité míře všichni starší sourozenci. Možná ne tolik jako já (často jsem se neomezovala jenom na sourozence...). Snažila jsem se jim říkat, co mají dělat a co ne. Ale místo pozitivního efektu mi bylo odpovědí „jasně, maminko“.

Moji sourozenci mě vychovávají nepřímo. Jsou věci, kterých si na nich cením. A když překonám to, že to jsou moji mladší sourozenci a jsou v něčem lepší než já tak se to od nich snažím „naučit“. I když mi to často nejde.

Dostala ses někdy do situace, kdy jsi „kryla“ svého sourozence?

Jasně. Mnohokrát do situací, které třeba nebyly až tak závažné. Třeba měl někdo cvičit na nástroj a já měla mámě potvrdit, že cvičil, i když to nebyla úplně pravda. Většinou šlo o výměnu za moje „nevčiče-

ní“. Nebo jsem byla u menší lumpárny, která byla ale vtipná, tak jsem ji potom kryla. A párkrát taky do situací, které mi fakt nebyly příjemné.

Třeba jaké?

Šlo o průsvih, který někdo z nich udělal, a já jsem věděla, zhruba jak (nebo aspoň skoro přesně), jak to bylo. Ale naši ne. Bylo pro mě velkou otázkou, jestli jim to říct, nebo ne. Párkrát jsem řekla, že prostě nevím, a řekla jim, aby se zeptali jich přímo. Jindy se mi zdálo už i trošku nebezpečné sourozence krýt. Tak jsem našim řekla to, na co se zeptali.

Sama od sebe jsem k nim nikdy nešla, a neřekla „mami, on/ona udělala tohle a támhleto...“. Ale ve chvíli, kdy se mě zeptali přímo, tak jsem jim odpověděla po pravdě. Případně jsem jim neřekla víc, než na co se ptali, ale odpověděla jsem.

Ale až po té, kdy jsem se snažila několikrát sourozenci vysvětlit, že se mi (ani rodičům) nelíbí, jak se chová. A když pořád nereagoval, tak jsem mu řekla, že příště rodičům odpovím úplně popravdě, až se zeptají.

Podle čeho ses rozhodovala, kdy krýt a kdy ne?

Podle toho, o co šlo. Pokud šlo o cvičení, nebo nějakou jinou podobnou maličkost tak jsem mlčela a mlčím. Pokud šlo o něco víc, co se mi zdálo vhodné, aby naši věděli, tak jsem nejdřív promluvila se sourozencem sama a pak to až případně „práskla“.

Je to hrozně nepříjemný pocit, když jsem já – jako starší sourozenec – viděla, že některý z mých sourozenců se chová nějak nevhodně, a měla pocit, že o tom naši vůbec netuší. Je to situace, kdy člověk vůbec neví, co je lepší. Zachovat se jako kámoš k sourozenci, tedy zapírat a krýt, nebo to „prásknout“ a nechat to vyřešit rodiče?

Takže pokud šlo o něco, co se mi zdálo už za hranicí ne slušného, ale spíše rozumného chování, tak jsem to řekla. Pokud to byla nějaká blbůstka, které se jednou za čas dopustí každý, tak spíš ne.

KDY MÁ SMYSL VYZRADIT SVĚŘENÉ TAJEMSTVÍ?

Denisa Dohányosová,
koordinátorka nízkoprahových programů
YMCA Praha o.s.

Když to člověku velí svědomí.

Pavel Kašpar,
farář, člen synodní rady

Farář nesmí zpovědní tajemství vyzradit. Měl bych problém s těžkým kriminálním činem (vražda, terorismus...)

Zdeněk Susa, lékař

Celý život jsem pracoval jako lékař. A lékaři jsou vázáni povinnostmi nikdy neprozradit, co jim bylo důvěrně sděleno. Takže o tom „kdy vyzradit“ jsem nikdy neuvažoval. Víím, že povinnost lékařského tajemství ze mne může sejmut jedině soud. A k tomu v mém životě nikdy nedošlo.

Ondřej Semotán,
student zahradní architektury

Nedokážu odpovědět, to je vždycky palčivé... Snad pokud hrozí reálné nebezpečí. Často není žádná správná možnost. Nést svěřené tajemství může být mnohdy drsné.

**Lister, 3. technik kosmické lodi
Červený trpaslík**

Já zradil jen jednou - šel jsem do vinného sklípku, moh' jsem se dostat na šikmou plochu: dychtit po kuchyních z borovice, spát na rohožích a jíst gyros! Na práskání se zeptejte radši Rimmera, je to prolhanej, úskočnej a svinskej převít s šarmem a společenskou grácií filcky. Jeho druhý jméno je Jidáš, myslím, že to mluví za všechno.

Ivo Mareš, farář ČCE v Praze

Důvěra je křehká věc – velmi snadno ji lze ztratit a velmi špatně se získává zpět. Vyzradit svěřené tajemství je podle mne možné jen ve výjimečných případech. Pokud by mi někdo v důvěrném rozhovoru svěřil, že plánuje něčí vraždu, tak bych mu řekl, že na toto se zpovědní tajemství nevztahuje.

Klára Šimková,
písníčkářka

Každé tajemství je jiné. Některé může ublížit, některé pomoci, jiné neudělá nic. Situace od situace je odlišná, není na to předepsaný recept.

Neprásknout . Pouze výjimka potvrzuje pravidlo, jde-li o život apod. Jinak je asi lepší nechtít vůbec vědět, než svěřené tajemství nebýt schopen udržet sám pro sebe! *muž, 28*

Nejlépe nikdy, ale v momentech, kdy naše mlčení napáchá více škody než promluvení, nám zřejmě nezbude nic jiného –pokud nám přítel řekne, že chystá vraždu, tak nám nezbývá než ho prásknout... i pro jeho vlastní dobro. *muž, 21*

Když už ho všichni ví. Nebo když můžeme zachránit svět před rokem 2012, ouje! *žena, 18 let*

Když to může ohrozit druhé lidi nebo někoho mi blízkého. *žena, 17*

Když nevyzradit znamená pustit do světa zlo. *žena, 23*

Svěřené tajemství má smysl vyzradit pouze v případech, že se hluboce dotýká i další osoby, které bych mlčením mohla jen ublížit a zradit naše přátelství. *žena, 18*

Když to pomůže všem zúčastněným a nikomu neublíží. *muž, 27*

Otázka příště: „Kdy se překonáváte?“ Téma čísla **Vstát, či spát?**

Odpověď zašlete na adresu: bratrstvo@e-cirkev.cz s předmětem **VOX POPULI** do 20. 11. 2010

téma

Měla jsi někdy pocit, že si sourozenec svým jednáním škodí?

Právě že někdy už i jo, a to byla právě ta situace, kdy jsem jim řekla, že mi to nepříjde dobré, jak se chovají, a pak to řekla rodičům. Pokud jsem ale viděla, že sourozenec si sám uvědomuje, že to není dobře a že udělal chybu, tak jsem to třeba neřekla. Záleží vždycky na konkrétní situaci.

Můžeš zkusit uvést konkrétní situaci?

Ne. Každý jsme přece někdy měli nějaký průšvih, někdo menší, někdo větší. A fakt nemíním ty největší průšvihy svých sourozenců (na které jsem třeba v předchozích odpovědích narážela) uvádět konkrétně. To je jejich věc.

Když mluvíme o závažnějších věcech – krylí někdy sourozenci tebe?

Asi jo. Kdybych řekla, že ani náhodou, tak by to byla lež.

Dostala ses do podobné situace s kamarádkou/kamarádem?

Do situace, kdy bych přemýšlela, jestli něco říct nebo neříct jeho/jejím rodičům? Dostala. Ale pak mi došlo, že to nemá smysl, protože to bylo v rodině, kde ty vztahy byly tak špatné a nepříjemně nastavené, že to, že bych jim to řekla, by celou situaci ještě zhoršilo. A nakonec to stejně nějak odeznělo samo.

Díky za rozhovor!

rozhovor vedla Marie Medková

SEM PŘINÁŠÍ NOVÉ MOŽNOSTI I DO TVÉHO ŽIVOTA

M. Erdinger

SEM – sdružení evangelické mládeže, je občanské sdružení (NNO) založené za účelem práce s dětmi a mládeží. Vychází a je úzce propojeno s Českobratrskou církví evangelickou a zároveň usiluje o práci s dětmi a mládeží, která přesahuje hranice církve.

Jeho založení mělo tři cíle:

1) Přivádět mladé lidi k samostatnosti a odpovědnosti. Usilujeme o to, aby akce mládeže, které pořádala jen církev (prováděla veškeré administrativní práce a také za pořádané akce nesla odpovědnost), byly předány do kompetence mládeže samé. Skrze přípravu a realizaci akcí (hledání zdrojů, propagaci, uskutečnění a závěrečné administrativní kroky) se mládež učí samostatnosti a tímto nabytou praxi může následně využít ve svých sborech...

2) Otevřít křesťanskou práci s mladými i mimo pole ČCE; členům jiných církví, ale zejména lidem, kteří se k žádné církvi nehlásí. Instituce církve může být pro mnohé překážkou. Podle našich zkušeností jsou lidé k církvi daleko rezervovanější než ke křesťanskému sdružení pro práci s dětmi a mládeží.

3) Získávání externích zdrojů na financování akcí pro mládež. Občanská sdružení mají větší možnosti při získávání externích finančních zdrojů, což přináší nové možnosti rozvoje takové práce, která je mládeží vyhledávána a tím lépe může reagovat na aktuální potřeby mladých.

A co konkrétně SEM přináší?

- ✓ silné administrativní zázemí
- ✓ možnost čerpání dotací na akce
- ✓ kontakty
- ✓ pojištění všech akcí mládeže (od jara 2011)
- ✓ možnost převzít odpovědnost
- ✓ autonomii a přitom silný kontakt s ČCE

A jakým způsobem?

- ✓ skrze ústředí SEM v ČR – pošli návrh svého projektu či akce a může se stát akcí SEM s veškerou podporou
- ✓ založ si svůj regionální SEM a všechny nápady realizuj sám v rámci silné organizace

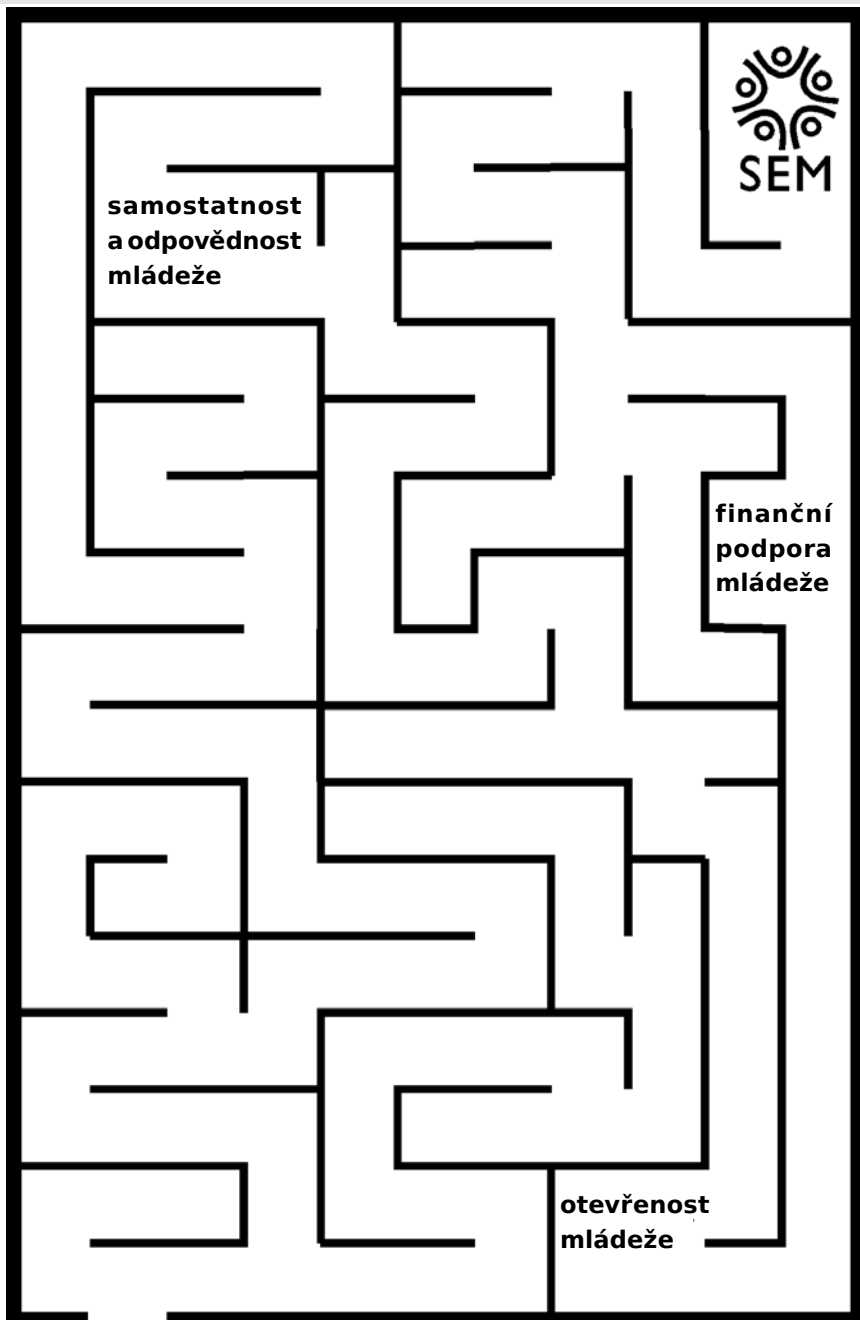
Staň se členem SEM a tím pomůžeš posílit celou organizaci, otevřeš možnosti nejen sobě ale i druhým a společně budeme budovat silnou značku, která navazuje na organizaci založenou již ve 20. letech minulého století.

V případě dotazů kontaktuj kancelář SEM na adrese: info@semcr.cz ■

NAJDI SI CESTU SEM

J. Martinů

**samostatnost
a odpovědnost
mládeže**

**finanční
podpora
mládeže**

**otevřenost
mládeže**

CO VZALA VODA

Martin Balcar

Je chladné, ale slunečné zářijové ráno a nás čeká návštěva několika desítek domácností v obci Višňová, která se při srpnových povodních stala jednou z nejpostiženějších. Naším úkolem je sepsat v každém zasaženém domě soupis škod, krátce o situaci promluvit s lidmi a zjistit, co potřebují k tomu, aby mohli domy co nejlépe a nejefektivněji opravit.

Dojíždíme do části vesnice jménem Poustka, kde vysazují dva z monitorovačů – každý máme v plánu za den obejít 6 – 8 domácností, tedy máme zhruba hodinu na každou. Vesnička či spíše osada je na první pohled velmi upravená, po nepořádku ani památky, jen linka od vody sahající tu k oknu tu ke dveřím ukazuje, kudy se prohnala voda. Lidí si tu fakt mákli. Já mířím do druhé části vesnice zvané Předlánce. Snad se na své lidi doptám, protože mám jen soupis popisných čísel domů. Ve vesnici o nás ale dobře vědí, paní, kterou potkávám na mostě, čeká odpoledne mou kolegyni. První zastavení mám v krásném hrázděném domě a poslouchám poprvé příběh, který ten den uslyším ještě pětkrát, pokaždé stejně, pokaždé trochu jinak. Až později zjistím, že některé pasáže mohu vyprávět sám.

Srpnová povodeň ve Višňové začala kulminovat po ránu v sobotu 7. 8. Tento den změnil životy všech, takže vím, že jedna rodina večer před osudným dnem grilovala, druhá rodina byla na zábavě, třetí pán byl na noční a jiný otec se synem si užívali večerního rybaření. Ještě v půlnoci z pátku na sobotu nic. Voda stoupala znenadání nad rámem.

V šest ráno po spuštění sirén začala rychlá akce, lidé začali evakuovat. Pak již poslouchám různé příběhy, jak kdo utíkal, kdo co zachraňoval, taky o následné perfektní pomoci armády, hasičů a dobrovolníků z Diakonie („ti v bílých tričkách“). Někdy jsou vyprávění dramatická, jindy rezignovaná, jindy až trpce úsměvná. To třeba, když paní vypráví o vrtulníku, který svou nízkou hladinou letu a tlakem vrtulí totálně vysklil celý skleník,

Voda vzala hodně. Úsměv však nikoli... | Višňová-Předlánce, 20.9.2010

Diakonie
Evangelická církev v ČR

kteří povodeň k její velké radosti nezničila.

Taky mi najednou došlo, jak tenká je hrana mezi „zachránit“ a „zničit“ – to když vidím fungující pračku, myčku, lednici a sporák jenom proto, že v domě byli tou dobou dva muži, kteří všechny spotřebiče v pár minutách položili na stůl... rozdíl jednoho zvednutí, koho by to napadlo? Nebo tam, kde měli lidé zásuvky (trochu nešikovně) v metru dvaceti, mají dnes po problémech. Kdo je měl níže, musí dělat elektrikou novou... A snad v každém domě se lidé dělí na ty, kdo u kotle měli čerpadlo „dole“ nebo „nahore“. Z těch příběhů mi to vyšlo tak 3:3.

Z každé návštěvy píšu jeden list o škodách a už u třetí domácnosti vidím, že v podstatě poznamenávám to samé – jen s novými jmény. Spotřebiče – KO, elektrika – KO, podlahy – KO atd atd...

Diakonie ČCE plánuje lidem ve Višňové, takto máme s dalšími humanitárními organizacemi region rozdělený, předat výtěžky z povodňové sbírky. Podle míry zasažení to bude nejspíš pár desítek tisíc korun každé domácnosti hlavně na nákup nových spotřebičů, omítání či betonování. Lidé jsou za pomoc velmi vděční, stejně jako vděčně přijali pomoc brigádníků. Dárci mohou mít jistotu, že peníze jsou rozděleny skutečně těm, kdo to potřebují.

Díky těm, co přispěli, i těm, kdo ve Višňové s Diakonií pomáhal!

POZNEJ SÁM SEBE

POZNEJ SVÁ OBDAROVÁNÍ

v duchu SOR J.C. Klimeš

List vedoucího

Pomůcky: pracovní list, tužka, přehrávač dvd, dvě připravené skladby, bible Lk 19, 11-27

Časová náročnost: 45 min.

Cíl aktivity: poznat svoje kladné stránky, získat /pouze kladnou/ zpětnou vazbu od druhých, uvědomit si možnosti, jak své kladné stránky /obdarování – hřívny/ využít a proč

Úvod: Už jste přemýšleli, co vám nejde, co byste na sobě měli zlepšit?

- zkuste říct, v čem jste špatní, v čem byste se chtěli zlepšit

Motivace: Často se srovnáváme s druhými, přemýšlíme, co na sobě zlepšit, co nám nejde. Dneska to zkusíme obráceně, zamyslet se nad tím, v čem jsme dobří, co umíme...

Tabulka č. 1:

- vedoucí vysvětlí způsob práce s tabulkou č. 1, upozorní na omezený čas /až dohraje hudba – konec, předem oznámí dobu trvání skladby/
- vedoucí pustí motivační skladbu /např. we are the champions – ale pozor při výběru, záleží na vkusu cílové skupiny/
- účastníci vyplní v tabulce do kolonek své kladné stránky – koníčky, vlastnosti a dovednosti, před započítím se vedoucí ubezpečí, že všichni rozumí zadání

Tabulka č. 2:

- pracuje se ve dvojicích, které se neustále střídají, každý ze dvojice si vybere jednu kladnou věc z tabulky č. 1 toho druhého, napíše ji do tabulky č. 2 a připojí krátké vysvětlení proč, popř. pochválí atd.
- více: vysvětlí proč by měl ten druhý víc rozvíjet tu kterou kladnou položku z tabulky č. 1, komu by to pomohlo
- zachovat: vysvětlí, proč zachovat, k čemu je to dobré, komu to pomáhá
- nové: sem můžeme napsat kladnou věc, kterou o sobě ten druhý neví nebo si ji neuvědomuje a vysvětlit proč

Práce s textem: Nejdříve přečteme oddíl z Lk

- hřívám můžeme rozumět jako svým obdarováním – kladným stránkám
- nemáme je nechat ležet ladem – ale rozvíjet, pracovat s nimi – protože jsme je dostali od Boha darem /Gabe-Aufgabe/
- všiml jste si, že se tu nezmiňuje možnost, že by někdo se svěřenými hřívami podnikal a neuspěl? To proto, že v životě s Bohem tato možnost neexistuje!

Modlitba: vyzveme účastníky k pouze děkovným krátkým modlitbám, popř. se jich zeptáme, zač Bohu děkovat, a v modlitbě to shrneme sami.

Na doma: Můžeš si vytvořit třetí tabulku s nadpisem: Jak mne vidí Bůh? A zamyslet se nad tím, co bys měl rozvíjet především, jak používat svá obdarování.

Pracovní list:

Tabulka č. 1.

Jak se vidím já /v čem jsem dobrý/:

Koníčky/co mě baví /tanec, plavání, hudba, počítače, povídání.../	Vlastnosti/jaký jsem /sportovní, obětavý, společenský, kamarádský, empatický.../	Dovednosti/co umím /umím tančit, zachránit tonoucího, hrát na kytaru, opravit PC, vyslechnout.../

Tabulka č. 2.

Jak mne vidí ostatní:

Více	Zachovat	Nově/co jsem o sobě nevěděl

INSTANTNÍ PROGRAMY

CO JE NA POVRCHU A CO UVNITŘ v duchu SOR M. Medková

List vedoucího:

O programu: „Inspirativní krabice“ je metoda z cesty k osobní zralosti, kterou vytvořil křesťan a psycholog Dan Montgomery.

Smysl metody: poznat sám sebe, načerpat inspiraci a povzbuzení, zorientovat se, vykročit...

Pomůcky: základní výtvarné potřeby, neagresivní hudba, příjemné prostředí

Každý účastník: krabice, citáty, obrázky, básně, písně, pohledy, drobnosti, články, cokoliiv na dotvoření

Velikost skupiny: maximálně 12 osob

POZOR! Tento program je 1 – 3 týdenní a vyžaduje důvěru ve skupině.

Zadání (část I)

Zadej účastníkům úkol: *Na příštím (přes příštím...) setkání si každý vyrobíme „inspirativní“ krabici. Najděte si krabici libovolné velikosti a tvaru (nejméně o vnitřním rozměru A5) a do ní sbírejte během sedmi (čtrnácti) dní citáty, obrázky, básně, písně, pohledy, drobnosti, ke kterým máte vztah, články, cokoliiv, co je pro vás významné. Příště si ji přineste. Tady z ní vytvoříme inspirativní krabici, která bude něco vypovídat o nás – zvnějšku, jak se jevíme navenek, zevnitř, co je uvnitř. Můžete přinést i něco navíc na novější výzdobu.*

TIP: Vytvoř si inspirativní krabici nejprve sám, můžeš ji pak vzít „na ukázkou“ (nikoliiv prezentaci) jako motivační pomůcku při zadání programu!

Tvoření (část II)

- Tuto lze nechat na domácí práci, pak je ale třeba rozšířit zadání o níže napsané.
  - Připrav prostor pro tvoření a výtvarné potřeby.
  - Uveď setkání modlitbou a čtením z evangelia podle Matouše 25,14-29.
  - Zadej účastníkům, aby dotvořili každý svou krabici: Materiál je třeba rozdělit na vnitřní a vnější obal. To, co je venku, symbolizuje „veřejné já“. Jak se jeví ostatním, co sděluji, co je vidět? To, co je uvnitř, symbolizuje „soukromé já“ - tvé přání, touhy, představy, sny, tajemství, zranění, zklamání, radosti,...
  - Nech na tuto část dost času.
- ! Kdo je hotový, neměl by rušit ostatní. Zkus ho třeba zapojit do přípravy další části.

List vedoucích II.

Sdílení (část III)

- Připrav příjemné prostředí, nejlépe nějaký typ nekonfrontačního sezení, např. na polštářích na zemi.
- Uveď setkání modlitbou a čtením z evangelia podle Matouše 25,14-29 (pokud nebyla část II).
- Krátce představ program: *Budeme se „dělit“ o své radosti, touhy, sny, o to, co je pro nás důležité a na čem nám záleží, o své osobnosti. Zastavíme se u každého. Nejdřív představí vnějšek krabice, vysvětlí symboly na ní, její celkovou úpravu. Pak vnitřek taktéž. Není třeba vysvětlovat všechno, můžete si něco nechat pro sebe. Čím méně tajemství ale zůstane u vás, tím větší pocit síly z toho nakonec budete mít. Naslouchání není samozřejmá věc, proto je dobré za něj poděkovat. Zakončete své vyprávění poděkováním ostatním, že vás poslouchali.*
- Předej slovo prvnímu nebo můžeš začít sám.
- Nakonec všem poděkuj za sdílení a naslouchání.
- Krabice by si měli účastníci odnést domů a třeba je dál používat na sběr inspirativních drobností.

Citáty k tématu:

Citáty lze využít k motivaci, začít nebo jimi zakončit. Můžeš z nich vytvořit doplňovačku nakonec.

„Nejšťastnějšími můžeme být u takové práce, která je kombinací toho, co nejvíc potřebujeme my, a toho co nejvíc potřebuje svět.“ Frederick Buechner

„Lidé se většinou domnívají, že vědí, v čem jsou dobří, a obvykle se mýlí. O něco častěji jsou schopní určit, v čem dobří nejsou, ale i zde se většinou mýlí.“ Peter F. Drucker

„Začněte jednat a budete mít sílu.“ Ralph W. Emerson

Další literatura ke studiu: Cesta k osobní zralosti, Dan Montgomery. Karmelitánské nakladatelství, 1999.

Po církvi téměř neznámý farář T. K. byl minulý týden předvolán před pastýřskou radu. Ukázalo se totiž, že cíleně **likvidoval veškeré materiály o existenci církve** mimo hranice svého sboru.

Zatajoval existenci církve. Půjde před pastýřskou radu!

Člen sboru, bratr J. F., je posledními událostmi udiven: „Opravdu jsme součástí něčeho většího? Soused mi tvrdil, že má příbuzné ve stejné církvi, ale taky tvrdil, že odpustky se ještě dají koupit, tak jsem mu nic nevěřil!“

E-BULVY VIDÍ ZA VÁS! E-BULVY VÍ, CO VÁS ZAJÍMÁ!

Farář na svou obranu uvedl: „Každému utíkají ovečky do sborů ve velkých městech. Mně ne. Dokud nevěděli, že existují jiné sbory, za prací se nestěhovali. Nechtějí žít bez duchovní stravy. Raději se dají na řemeslo a zůstanou tady. Co jiného je posláním faráře, než probudit v nich vědomí, že duchovní strava je důležitější než výdělek?“

Zatajil akce mládeže! Nevěděli, co je SJEZD!

Kurátorka sboru faráře brání: „Když vidím, kolik práce by ho to stálo jezdit na všechny ty pastorálky a konventy, a mládež? Jednou je pustíte přes práh a už je nevidíte, budou lítat po všech čertech. Znímám to se svými vlastními dětmi. Jednou jsem jim dovolila diskotéku a v kostele už je nikdy nikdo neviděl. Pod záminkou nějakého setkávání nebo duchovního růstu je přece nepustíme na seniorátní dny nebo snad dokonce na sjezd!“

Co říkáte tomuto uzavřenému antiglobalizačnímu modelu sboru?

K čemu je poklad zakopaný v poli?

A co na to senior?

E-BULVY ČEKAJÍ NA VAŠE PODNĚTY!

* pastýřská rada – pětičlenná rada složená z farářů a laiků, dbá na dodržování povinnosti dbání o vyznání a život v pravdě, poslušnosti Božích příkazů a v lásce k Bohu a lidem

PIŠTE NA [e-bulvy@centrum.cz!](mailto:e-bulvy@centrum.cz)

Bojkot ředitelů základních škol. Rozhořčení ředitelů a ředitelky vzkazují: „Evangelíkům už školu nepůjčíme! Kouří ve třídách, a to nebudeme podporovat!“ Veškerá jednání, která vedou Marie Medková a Kateřina Erdingerová z oddělení mládeže UCK jsou zatím neúspěšná. COM navrhuje na příští sjezd zavést stanové městečko nebo ubytovávat mládež po rodinách.

NA CESTOVÁNÍ MĚ BAVÍ CESTOVAT

rozhovor s D. Freitingerem

V rámci představování členů COMu široké veřejnosti jsme zaslali dotazník i Danu Freitingerovi, faráři ČCE toho času sloužícímu v jihočeské Kaplici. A tak čtěte, co z takového rozhovoru přes email také může vzniknout...

Odkud pocházíte, kde máte své „kořeny“? Kolik vám je let?

První písemná zmínka o jménu Daniel Freitinger pochází ze západočeských Domažlic. Dnů jeho putování na této zemi je o třicet dva let méně, než bylo Kénanovi, když se mu narodil syn Mahalalel.

Jak jste přišel k zájmu o teologii, co bylo vaší motivací či inspirací?

Patřím mezi ty, kteří vyrůstali ve farářské rodině. Můj otec, dědeček i pradědek byli faráři. Farářem je také můj strýc, bratr a švagrová. Tím je snad řečeno vše.

Co máte na „farářování“ nejraději a co nejméně?

Na „farářování“ mám nejraději práci s lidmi (ať jsou malí nebo velcí) a nejméně práci s papíry.

Proč pracujete s mládeží? Jaká vlastně je z vašeho pohledu dnešní evangelická mládež?

Abych se cítil „every young“, přestože už nejsem. Dnešní evangelická mládež má mnoho nejrůznějších nabídek a je daleko těžší mládež zaujmout. To za našich mladých let nebývalo.

V současné době jste farářem v jihočeském sboru, předtím jste působil osm let ve Svitavách. Jak se liší obě zkušenosti v porovnání?

Působím v kazatelské stanici Českých Budějovic. Sbor v Českých Budějovicích je velký a má dva faráře. Práce ve Svitavách a v Kaplici je jiná, protože jsou tam i tam jiní lidé. Slovy učedníka Filipa: Pojdte a přesvědčte se. Můžete navštívit naše webové stránky: www.kaplice.evangelnet.cz

Slyšela jsem, že vaším velkým koníčkem je cestování. Co vás na tom baví? Kam jste se ještě nepodíval, ale chtěl byste?

Slyšela jsi dobře. Na cestování mě baví cestovat. Moje cesty vedou většinou na sever. Pokaždé je třeba se s něčím vyrovnávat, různě improvizovat. Mívám na paměti slova Otakara Batličky: „Nemám co jíst, nemám kde spát, mám se nadehně.“ A kde jsem ještě nebyl a chtěl bych? Na to máme příliš málo místa.

Jste jedním z organizátorů akce Přežití, jejímž účelem je vyzkoušet fyzické a psychické hranice účastníků. Co vás na překonávání hranic láká?

Zjištění, kde jsou ony fyzické a psychické hranice. Každý člověk je má jinde. Někdo Přežití zvládne bez problémů, někdo z velkými problémy, někdo vůbec ne. Přijďte a uvidíte. Blížší informace najdete na www.preziti.cz.

Máte vy sám nějaké hranice, za které byste nešel?

Mám. Tam, kde by se jednalo o hazardování se životem. Jak říká Jaroslav Pavlíček: „Je třeba mít zdravý strach a včas se navazovat na lano.“

Děkuji za rozhovor! Také děkuji, pokud jste dočeli až sem :-)

rozhovor vedla Ester Hubená ■

NÁBOŽENSTVÍ A VÁLKA VE ZNAMENÍ KALICHA Barbara Kučerová

Ve dnech 17. – 18. 9. 2010 se v Třebechovicích pod Orebem konala mezinárodní konference s názvem Náboženství a válka ve znamení kalicha. Sjeli se na ni převážně účastníci z Německa, ale i Česka, Nizozemí nebo Polska, často potomci některé vlny náboženské emigrace.

První vlna emigrace z českých zemí odešla následkem odboje českých stavů proti králi Ferdinandu I. Habsburskému roku 1547. V roce 1548 byl vydán zvláštní mandát, kterým král vyhlásil příslušníkům Jednoty bratrské na panstvích pod přímou královskou správou ultimátum: konvertovat k utrakvismu či katholicismu nebo odejít ze země.

Druhá vlna následovala po porážce na Bílé hoře roku 1620, kdy odešla část protestantské šlechty a měšťanů ze strachu před pronásledováním kvůli účasti na povstání.

Třetí vlna byla patrná v 50. letech 17. století, kdy odešlo mnoho dalších rodin v důsledku vystupňování boje proti nekatolíkům po vestfálském míru (z roku 1648). Roku 1650 byl totiž vydán nový císařský protireformační patent.

Poslední větší emigraci z českých zemí způsobilo zabrání Slezska pruským králem Fridrichem II. v roce 1741 a císařský dekret vydaný roku 1742. V zahraničí postupně vznikaly české obce. Celkový počet pobělohorských exulantů se odhaduje na tisíce měšťanských a poddanských rodin a několik set příslušní-

ků šlechty. Usidlovali se ve Slezsku, v Uhrách, ale i v Polsku, Sasku, Braniborsku a v dalších německých zemích. Osidlování bylo závislé na pruském králi a dalších mocnářích. Ve Slezsku se po čase, kdy emigranti žili soustředěni ve městech (Münsterberg) i rozptýleně, vytvořily české obce Husinec (1749), Friedrichův Tábor, Friedrichův Hradec, Lubín, Poděbrady a další. V Polsku vznikla následně česká obec Zelov (1803). Z většiny těchto vsí však Češi po druhé světové válce reemigrovali nebo byli nuceni odejít.

Konference trvala 2 dny, při nichž se vystříдалo 15 přednášejících – těmi byli odborníci na danou tematiku např. Doc. Z. Nešpor, Ph.D.: Vznik evangelických sborů ve Východních Čechách v „dlouhém“ 19. století (1781–1918) nebo Prof. Dr. M. Řezník: Husitské tradice a české politické dějiny ale i zájemci o historii předků např. Dipl.-Ing. P. Taraba: Příklad osudu jednoho rodu (Taraba): Exulanti/Zůstavší v „zemi otců“/ Reemigranti.

V sále prvního patra domu u Černého koně na Masarykově náměstí v Třebechovicích panovala po celou dobu konference přátelská atmosféra, přestože se občas něco nepovedlo, jak mělo (pískaly mikrofony, výjimečně se nezdařil překlad nebo se téma netrefilo do „gusta“ všech účastníků). A tak jsme se třeba i společně zasmáli. K pohodě přispěly i buchy od třebechovického sboru, káva a čaj :)

Drtivou většinu účastníků tvořili rodáci z českého Husince (Slezsko) a přilehlých obcí žijící dnes v Německu a další potomci českých exulantů. Nepatrný byl zbytek – přednášející nepocházející z českých exulantských vesnic a zájemci o danou problematiku. Také proto byly všechny přednášky překládané – buď z češtiny do němčiny nebo naopak. Díky za pozvání! ■

VZTAH JAKO VINYLOVÁ DESKA

Marie Medková

Především mějte vytrvalou lásku jedni k druhým; vždyť láska přikryje množství hříchů.

1. Petrův 4,8

Zakoupila jsem gramofon. Gramofon pro mě mnoho znamená. Vzpomínku na dětské řádění a tanec ve stylu "Pelíšků", když rodiče nebyli doma. Vzácné chvíle prázdného domu, klid a soustředěnost, pokoj.

Gramofon stojí v obývacím koutku. Jen desky chybí. Všechny, které jsem kdy poslouchala, patřily mým rodičům.

A tak jsem se vydala k sestřenicí. Půjčit si desku. Vyzkoušet přístroj.

Cesta zpátky se protáhla, s kamarády jsme ještě zašli na kus řeči do blízké pivnice. Opatrně jsem desku opřela vedle batohu. "Dávám sem desku," upozornila jsem všechny, aby se o ni neopřeli, nerozmáčli ji batohem nebo neshodili na zem.

V hromadné dopravě jsem ji nesla jako porcelán. Bylo to sváteční.

Jak člověk zachází s vinylovou deskou, tak by měl zacházet se vztahy.

Jednat s úctou: Uvědomovat si křehkost druhého. Jeho žánr. Jeho zvuk. Jeho osobitost.

Najít míru úchopu: Nemačkat. Nedrtit. Ale nenechat spadnout na zem. Nenechat rozsednout.

Znát způsob, jak z něj dostat hudbu: Nastavit správnou rychlost, mít kompatibilní čtecí zařízení, umožnit reproduktorům vydávat zvuk, naslouchat.

Přijmout nedostatky: Ono to někdy praská. Lupe. Netočí se kotouč. Nejde elektrika, tak nezbývá se na desku jen dívat a čekat, až se rozhýbe.

Zpívat spolu.

Těšit se. Kochat. Radovat.

VYTÁHNOUT PATY ANEB HEIDELBERG

Michael Pfann

Heidelberg. Staré pohádkové město na jihu Německa. Uprostřed města teče řeka sepnutá mostem vystavěným podle vzoru našeho Karlova mostu. Na obě strany se pnou vysoké kopce. Na jednom starý zámek z červených cihel. Na druhém obrovský nacistický amfiteátr. Uličky. Zmrzlina. Kebab. Lidé všech barev i řečí. Třetina obyvatel jsou studenti. Teologická fakulta se spoustou významných jmen. Heidelberg.

Německá EKD – **Evangelische Kirche in Deutschland** je spojením řady zemských církví, které se od sebe více nebo méně liší. To, co jsem zažil já v Heidelbergu, bylo v mnohém podobné naší ČCE.

První semestr jsem bydlel ve velkých anonymních kolejích, kde se lidé příliš nepřátelili. Proto jsem se na letní semestr přestěhoval do **Ekumenických studentských kolejí** (ÖK – Das Ökumenische Wohnheim für Studierende). Podobné koleje fungují v mnoha německých městech.

ÖK je dům v srdci starého města. Přímo v budově byla jedna seminární místnost a menší knihovna. Ke kolejím patřila obrovská dvojeúrovňová zahrada s volejbalovým hřištěm, grilem, pingpongovým stolem a dalšími příjmenostmi. Zde jsme trávili hodně času.

Nejdůležitější bylo společenství studentů, kteří tam bydleli. 25 studentů, z nichž je polovina Němců, polovina zahraničních studentů. Polovina dívek, polovina kluků. Polovina studentů teologie, polovina studentů dalších oborů. Přívlastek „ekumenické“ koleje nesou plným právem. Sešli jsme se tam katolíci i protestanti ze tří kontinentů a jedna muslimka. Nikdo zde nemůže bydlet déle než 5 semestrů. Tím zůstává společenství stále živé.

Všichni se stále potkávají v kuchyni, společenské místnosti, na zahradě i ve škole. To ale není zdaleka všechno společný čas. Každý úterní večer je společný.

Začíná pobožností, kterou vždy připravoval

někdo z nás, případně náš „vedoucí“ – mladý holandský farář. Pokračuje večerí, také připravovanou vždy dvojicí z nás. To znamená mnoho jídel ze všech koutů světa a to bylo něco pro mě! Pak program: přednáška, film, hodina samby, povídání o vlasti někoho z nás. Na závěr konvent, kde se probírají záležitosti společného soužití. Častým tématem bylo, typicky německy, třídění odpadu.

K tomu společný seznamovací víkend ve Würzburgu a společný pětidenní výlet do Krakova v Polsku. A dvě velké, vpravdě studentské party až do rána. Specifikum – Němci po večírku uklízí ještě než jdou spát, třeba v pět ráno.

V ÖKu jsem se cítil jako doma během pár dní a v červenci se mi skoro nechtělo domů.

Krátce před odjezdem do Německa jsem strávil přes tři týdny v české vesnici Veselýnivce na Ukrajině, pak téměř rok v Heidelbergu. Až teprve, když jsem opustil teplo domova, blízkost dobrých kamarádů a rodiny, až teprve v zahraničí jsem pochopil moc, kterou má ta naše církev obecná. Nebo spíš moc Ducha Božího, který v církvi vane a působí na lidi tak, že toho nového, dezorientovaného, cizího, stýskajícího, špatně mluvícího neodsunou bez povšimnutí na okraj. Naopak ve společenství, kde působí ten svatý Duch, je doma každý, dokonce i ten, s kterým není vždy lehké se domluvit. A pro tohle zjištění, a nejen pro ně, stojí za to vytáhnout paty za humna. ■

BÝT, ČI NEMÍT

Ažběta Matějovská

Čekáme miminko! Mísí se v nás tolik emocí, kolik nikdy. Najednou už jsme velcí, musíme se chovat jako dospělí a zodpovědní. Uzpůsobujeme se novému životu. Ale není to jen utlačování svých potřeb. Máme něco, co vzniklo z nás dvou! Naše miminko je naprosto nenahraditelné, ojedinělé a unikátní. „Žena a dítě se stanou mužovým vlastnictvím a na jistém stupni hospodářského vývoje mohou být vlastnictvím velmi cenným.“ S čekáním miminka však přichází i velká obava: „Bude zdravé?“ A tak honem spěcháme k lékaři, který provádí tisíce nejrůznějších testů, ať chceme nebo ne. Někdy tedy musíme bojovat s otázkou, zda nechat človíčka žít, či ho „netrápít“. Můžeme si však vzít takové rozhodnutí na sebe? Můžeme říct o někom, že nemá žít? Ne! To smí přeci jen Bůh! A navíc, když plodu odmítneme nárok na život,

nevíme, jestli by přeci jen nebyl nakonec v pořádku, stejně jako nevíme do poslední chvíle, že je ten „zdravý“ plod vlastně nemocnej. Jsme na tom totiž úplně stejně jako před sto lety. Ani dnes nemáme nárok na to něco měnit, ani tehdy jsme netušili, co se může všechno za těch devět měsíců stát. A pak to přijde, jednoduše se nám narodí nový život! Naprosto bezbranné tělíčko hmoty, které teď potřebuje jen teplo, jídlo a maminku. V tu chvíli jsme najednou dospělí. V kolika věcech jsme stejní jako dřív! Jen dřív se používala trouba a dnes inkubátor. Dříve lidé „nezabýjeli“ děti před porodem, ač to mělo za následek častější smrt malých dětí. Příroda si dokázala poradit sama již tenkrát. Jen dnes se jí do toho pleteme, protože zapomínáme, že nejsme pány tvorstva my, ale Bůh! Ne my, ale Bůh! ■

božský vtipy

Kresba Lydie Férová, námět redakční kruh

Nikdy se neboj svěřit (tajenka) známému Bohu.

Corrie ter Boom, spravedlivá mezi národy (1892-1983)

NÁPOVĚDA NAPS;KYU; HYDRO- PONIE,OJT	SOUSTAVA EL. VODIČŮ	ZKR. AM. THEOLOG. LIBRARY ASSOC.	CHM. ZN. DUSÍKU	FOTBALOVÝ TÝM MORAVAN N/VAHOM	1. DÍL TAJENKY	ZKRATKA NÁPISU NA KRÍŽI	PŘEDLOŽKA	ANG.ZKR. „ALSO KNOWN AS“	CHEM. ZN. UHLÍKU	FILOSOF A BAJKAŘ Z WERICHOVY PÍSNĚ
PROCES ZAŘAZENÍ										
CHEM. ZN. ASTATU			ŽIDOVSKÁ BIBLE ----- LAT. „A“						POSLEDNÍ PÍSMENO ----- SOUD.DOPIS	
SPORTOVNÍ SAKO							ŘEC. „PŘED“ ----- VÍCEHLASÁ PÍSEŇ			
ANG. „JÍST“				VÝKLENKŮ V 2. PADĚ ----- SLOV. KÁRA				ŘIDIČSKÝ PRŮKAZ ----- PROVAZ		
LAT. „50“		STUPEŇ V JUDU	„K“ ----- ZKR. RODIN. DĚT. DOMOVA			TUREC. MUŽSKÉ JMÉNO				SADA
	OBCHOD ----- HAVLIČKŮV BROD					ANG. „MIKRO- SPÁNKY“ ----- POČÍTAČ				
PĚSTOVÁNÍ V ŽIVNÉM ROZTOKU										
2. DÍL TAJENKY					U					

GILEAD

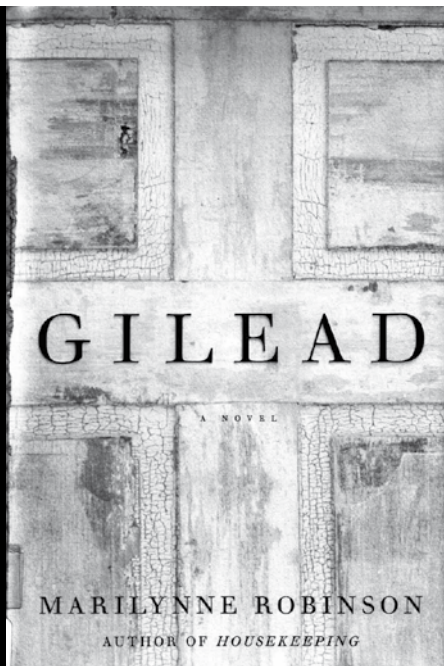
Marie Medková

Kolik je synkovi? Deset? Bude vyrůstat sám. Bez otce. Bez jeho rad, autority a podpory. Tak nějak uvažuje starý farář v knize Gilead Marilynne Robinsonové. Oženil se pozdě a teď cítí, že se jeho dny krátí. Co nechat synovi na Velké pláni státu Iowa? Co třeba deník, dopisy otce synovi...

A tak se pročitáme zápisky moudrého pastýře. Vzpomínky dítěte vyprávěné starcem, úvahy, láska, přátelství, úcta, současné události, radost, vděčnost, víra, poznámky ke kázání. Čas plyne, vyjaté chvíle střídají poznámky o pochoutkách na stole, a nakonec...

„Láska mezi otci a syny. Duchovní vzpruha pro malověrné.“ Práví mnohé recenze. A je to tak. Je to laskavá kniha, kterou vřele doporučuju ke klidnému večernímu čtení nebo na víkendové odpoledne. Kapitola má deset řádků nebo stránku. Jednu od druhé odděluje symbol stromu. Nepospíchej. Není kam. Nejsou tu čísla. Asi proto, že pro Marilynne Robinsonovou čas neubíhá jen lineárně, ale větví se a košatí jako strom, nabírá letokruhy.

Tato žena je výjimečně dobrou autorkou a veškeré její dílo (všehovšudy tři knihy) stojí za přečtení. Za tuto knihu získala Pulitzerovu cenu.

Marilynne Robinsonová, *Gilead*, Leda 2009

RELATIONSHIPS

Barb Iverson

The organization I work for, Young Life, wants to reach out to students who are not interested in church. This makes a lot of sense in the Czech Republic, where I've found that most young people are not interested in going to church. Many are willing to talk about God, but even then, not usually in a very personal way.

So my work here has been meeting students and getting to know them in a setting that feels natural for them (not church). I've volunteered teaching English in schools, I've gone to pubs and parties to hang out with students I know and meet their friends. And, because it's something I'm good at and love to do, I've invited students into my home for meals or to watch movies or for conversation. The thing is, visiting the home of someone you don't know very well isn't natural for Czechs. Very rarely has someone come to my flat without me knowing them first.

As I reflect on this, I realize the huge importance of relationships. When

be willing

volunteer

hang out with

awkward

tools

Obrovské skleněné kostky, holografická instalace neustále měnící tvar i obsah sdělení či skejťácky pojaté šikmé rampy - a teď si zkuste alespoň jednu tuto stavbu představit/představu postavit vedle Staroměstské radnice v Praze. Že je to šílené? Prostor okolo nás máme tendenci vnímat samozřejmě jako jednu daný, až když se zrealizuje nějaká nová stavební úprava veřejného místa, náhle jakoby všichni prozíreli a začínají reptat či chválit. Cit pro architekturu tradičních míst, která potkáváme každý den, nám není vlastní, proto je třeba se nad ní zamýšlet stále znovu...

To, že Staroměstské náměstí v Praze jistě úpravy potřebuje, se ví už dlouho. Proběhlo mnoho architektonických soutěží na dostavbu Staroměstské radnice, ale nikdy neměly respektovaný výsledek. Jak by měl značný zásah do tohoto tradičního prostoru vypadat? Na toto téma proběhl ve dnech 15. - 19. září 2010 v rámci mezinárodní konference Křížovanky architektury výběrový architektonický workshop pod vedením renomovaného mexického architekta Michela Rojkinda. Zúčastnilo se ho na 40 studentů převážně z oborů architektury českých technických škol. Na obrázku vidíte zpracování jedné skupiny s názvem PIN.SCREEN.TOWN.HALL, která představuje stavbu jako gigantickou interaktivní obrazovku – „zhmotnění hlasu lidu“.

Všechny moderně pojaté návrhy dostavby Staroměstské radnice najdete na webové adrese <http://www.krizovatyarchitektury.cz>. Opravdu to stojí za vidění a třeba i následné přemýšlení o podobě veřejného prostoru nejen v Praze, ale také ve vašem městě...

an american's view

být ochotný

I know someone's name and have had a conversation with them, it makes much more sense for them to be willing to enter my home. How much more sense does it make, then, that I need to take the time to become someone's friend before I can talk with them meaningfully about their opinions about faith and God and Jesus? Without a relationship, it's awkward and off-putting. In the context of a relationship, however, it's two people talking about something important and personal.

dobrovolník

I have close Czech student friends who are not believers, and who aren't very interested in faith right now. But they call me when they are sad, when they are scared and when they want to be with someone they know cares about them. Spending time with them allows me to be Jesus, and light, in their lives, even if we're not talking about that. I've learned that seminars and group meetings can be great tools for getting a lot of information to people, but students won't come if they don't feel personally invited or that someone knows them. ■

potloukat se s

nevhodné, trapné

nástroje

Papež za kanálem a další odhalení...

Benedikt XVI. po oficiálním pozvání vkročil na britskou půdu. Britské církve, včetně anglikánské, Armády Spásy, Baptistické jednoty, Metodistické církve, Sjednocené reformované církve a Církve Boha prorocství (Church of God of Prophecy) a asi čtyř milionů katolíků ho uvítaly. Stejně tak i Irové, kterým se omluvil za utulávání zneužívání dětí. Kardinál Brady, který v 70. letech v obavě o pověst církve pedofily netrestal, ale zůstává na své pozici.

Utlačovatelé a utlačovaní – víte o novokřtěncích?

V 16. století reformované církve nejen bojovaly za svou samostatnost, ale samy perzekvovaly anabaptisty/novokřtěnce. Celosvětová luterská organizace se za to novokřtěncům (také nazývaným mennonité) letos v létě oficiálně omluvila. Naši husité mají na svědomí podobný typ masakru - roku 1421 v Táboře upálili několik desítek adamitů (a pak jestli šaty nedělají člověka).

Znáte Bibli? Ekumenická soutěž

Druhou sobotu v listopadu (11. 11.) se v Čelákovicích koná Ekumenická biblická soutěž tříčlenných družstev (pouze laiků). Účastní se všechny věkové kategorie, soutěž je letos omezená na 2. a 4. knihu Mojžíšovu. Družstva staví katolíci (organizátoři), husité, Církev bratrská a další, ale ČCE se neúčastní (nejbližší sbor je v Lysé n. L.). Neuděláme s tím příští rok něco?

Kde má zůstat Slovanská epopěj?

Má Muchův cyklus o dějinách Slovanstva, 20 velkoformátových obrazů, zůstat v Moravském Krumlově, kde se o něj desetiletí starali a je místní atrakcí? Nebo si ho má odvézt Praha, které podle malířova přání patří, ale kde pro něj nemají adekvátní prostory (což byla Muchova podmínka pro darování)? Soud zatím rozhodl ve prospěch Prahy.

Mezináboženské komunitní centrum v New Yorku

Dlouho chystané „islámské“ centrum asi dva bloky od tzv. „Ground Zero“ v New Yorku vzbuzuje vášně. Podpisovým akcím proti projektu Park51 oponovalo asi 2 000 účastníků vigilií, kteří se svíčkami vyjadřovali podporu této aktivitě. Názvy typu „mešita u dvojčat“ jsou totiž dost zavádějící, ve skutečnosti jde o prostor, který má být otevřený všem náboženstvím. Vypadá to, že nejde jen o jednu budovu, ale o to, zda nad snahou o pracovní dialog převáží slepý nacionalismus, roznicený před devíti lety.

První listopadový víkend: 5.–7. 11. 2010 se uskuteční v Táboře společně seniorátní dny mládeže jihočeského a pražského seniorátu s názvem „**Stádo – člověk bez názoru**“.

Ve dnech **5.–7. 11. 2010** se v Hořicích uskuteční SCUUK mládeže organizovaný Královéhradeckým SOMem. **Téma: „Sex, Drugs and Rock ‘n’ roll??“**. O AIDS a vztazích bude v sobotu přednášet Tomáš Řehák z organizace ABATOP. Všechny zveme na mix duchovního, hudebního, společenského a tvořivého programu zakončeného nedělní bohoslužbou s Večeří Páně a následnou „Nebeskou kavárnou“.

POZOR BRNO!!! NAŠE PODZIMNÍ ŠKOLKA SE POSUNULA – ŽIVOT JE KRÁSNÝ 12.–14. 11. BOSKOVICE.

ŠPEK v Děčíně, „aneb kdo přijde po nás?“

Opět je tu podzimní akce Ústeckého seniorátu, která se bude konat **19.–20. listopadu v Děčíně**. Ten kdo ví, jaké máme „Špeky“, tuší, co děláme neradi. Kdo neví, nechť se přidá a zeptá: Kdo přijde po nás? Uklízečka? :/ Doufáme že dorazíte s našimi hosty M. Medkovou a M. Šourkem a společně vyřešíme tuto otázku.

Je vám v pátek líto, že končí škola? Přijďte na SDM! Zažijte s námi víkendovou školu! **24.–27. 11. 2010**, Semetín, hájenka Alcedo. Součástí seniorátek je i oblíbené Adventní bdění – snad tentokrát vydržíme...

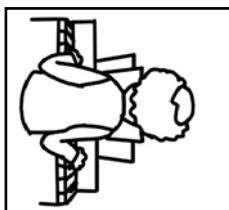
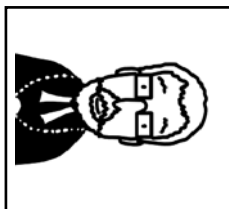
Více info na www.vychodomoravska-mladez.evangelnet.cz

FLORBALOVÝ TURNAJ! V CHRUDIMI SE V SOBOTU 6. 11. OD 9.30 USKUTEČNÍ FLORBALOVÉ KLÁNÍ! AŽ PŘIJEDETE JAKO TÝM NEBO JEDNOTLIVCI, S HOKEJKAMI ČI BEZ, RÁDI VÁS UVIDÍME! VÍCE NA [HTTP://CHRUDIMSKA-MLADEZ.EVANGNET.CZ](http://CHRUDIMSKA-MLADEZ.EVANGNET.CZ).

Na hlinecké faře proběhne 6. 11. od 15:00 mládež poličského seniorátu. Na program jsme sehnali povídání o věžeňství (br. fr. M. Čejka), duchovní pauza (br. fr. D. Sedláček), bohaté občerstvení. Večer je koncert Evy Henychové, která nám zahraje a zazpívá na hlinecké tvrzi. Vemte si společenské oblečení i něco na přespaní, to kvůli štábní kultuře!

A to je určitě zajímavý program, tak neváhejte a přijďte!

Končit budeme v neděli po kostele, přespíme na faře, nutný poplatek činí pouze 50 korun, www.policska-mladez.evangelnet.cz.

Akce „**SETKÁNÍ KONFIRMANDŮ A MLADŠÍ MLÁDEŽE MORAVSKOSLEZSKÉHO SENIORÁTU**“ je určena pro mládež ve věku 12–15 let, bude se konat **5.–7. listopadu 2010** v komunitním centru Klášter v Blahutovicích a bude plná zábavy, her, zpívání i zamýšlení nad tématem „Dva světy?“. Další informace a pozvánka jsou na <http://moravskoslezska-mladez.evangelnet.cz/>.

Ostravský sbor a Moravskoslezský SEM vás zvou ve dnech 12.–14. listopadu na **MINIFESTIVAL NEJEN KŘEŠŤANSKÝCH HUDEBNÍKŮ** do Ostravy. Můžete se těšit na tyto kapely a interprety: Boudapsova, CB Hranice, Moby Dick, Honza Dospiva a Nachez. Na programu je také hudební dílna s celocírkevním kantorem Ladislavem Moravetzem. Více informací a pozvánka jsou <http://moravskoslezska-mladez.evangelnet.cz/>.

10.–11. PROSINCE PROBĚHNE V LYSÉ NAD LABEM TRADIČNÍ VÁNOČNÍ MLÁDEŽ. TĚŠIT SE MŮŽETE NA POVÍDÁNÍ S VÁNOČNÍ TEMATIKOU, VÁNOČNÍ PÍSNĚ, DÁRKY, ALE I NA TRADIČNÍ VÁNOČNÍ JÍDLA. BLIŽŠÍ INFORMACE NAJDEŠ NA STRÁNKÁCH PODĚBRADSKÉ MLÁDEŽE.

FARNÍ SBOR ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ ŽIŽKOV I
nabízí

VOLNÁ MÍSTA V LAVICÍCH

v Betlémské kapli na Žižkově

**Hledáme lidi,
kteří by nám je pomohli pravidelně zaplňovat**

Nabízíme:
podílení se na budování sborového společenství
vytváření bratrského ovzduší
aktivní účast na nedělních bohoslužbách,
na biblických a modlitebních shromážděních
koncerty a přednášky
zapojení do pěveckého sboru Jeroným
brigády při opravách a rekonstrukcích
prostor pro vlastní návrhy a nápady

Požadujeme:
víru
smysl pro humor
aktivitu
chuť do práce
otevřenost pro druhé
spolehlivost

Kontakt:
FS CČE Žižkov I
Prápkova 4/216 • 130 00 Praha 3
+420 739 244 823 • zizkov1.evangelnet.cz

BRATRSTVO

roč. 51/2010
číslo 9

Bratrstvo, evangelický časopis pro mládež.

Vydává Synodní rada Českobratrské církve evangelické.

Grafická úprava: O. Fikejs, sazba a technická redakce: Jitka Čechová

Adresa redakce a administrace: Jungmannova 9, 111 21 Praha 1,

e-mail: bratrstvo@e-cirkev.cz, tel: 224999273

Stránky na internetu: <http://bratrstvo.evangelnet.cz>

Celoroční předplatné 200,- Kč, jednotlivé číslo 20,- Kč. Vychází 10x ročně.

Tiskne MIB Print, Praha 6. Přídělené registrační číslo MK ČR 5092.

ISSN - 1213-9351